

บันทึก

เรื่อง การนำเบียร์เข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเป็นการกระทำผิด
ตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรและสรรพสามิต
(กรณีบริษัทชานมิเกล ประเทศฟิลิปปินส์)

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ด่วน ที่ สร.๐๔๐๓/๑๖๑๐๗ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๐ แจ้งว่า สำนักงาน ก.ต.ภ. ได้เสนอเรื่องเกี่ยวกับการที่มีผู้นำเบียร์เข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งเป็นการกระทำผิดตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรและสรรพสามิตมาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา รวมประเด็นที่สำคัญ ๒ ประการ และคณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้ส่งเรื่องนี้ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในข้อกฎหมายก่อนว่า เมื่อคณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรได้ทำการเปรียบเทียบและให้งดการฟ้องร้องโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรไปแล้วเช่นนี้ จะเป็นผลให้ความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๙๓ หรือความผิดตามกฎหมายอื่นตลอดจนการที่จะต้องเสียภาษีอากรตามกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นอันระงับไปด้วยหรือไม่

ก.ต.ภ.อ้างข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙ บริษัทชานมิเกล ประเทศฟิลิปปินส์ ได้ส่งเบียร์จำนวน ๕๘,๒๖๐ หนีบ เข้ามาในนามของ Navy Exchange c/o Jusmag โดยแอบอ้างว่ามีเอกสิทธิ์เพราะเป็นของหน่วย Jusmag เพื่อไม่ต้องเสียอากรศุลกากร และไม่ต้องมีใบอนุญาตของกรมสรรพสามิต แต่หน่วย Jusmag ได้ปฏิเสธและยืนยันว่าไม่ใช่ของหน่วย Jusmag จึงเป็นการกระทำผิดกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรและกฎหมายว่าด้วยสรรพสามิต ซึ่งมีโทษทั้งปรับทั้งจำและริบของกลาง แต่คณะกรรมการซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรโดยมีผู้แทนกรมศุลกากรเป็นเจ้าของเรื่องเจ้าของงาน ผู้แทนกระทรวงการคลังและผู้แทนกรมตำรวจ กลับทำความตกลงกับผู้นำเข้าให้ส่งเบียร์รายนี้กลับออกไปโดยให้ชดใช้ค่าอากรเพียง ๑ ใน ๘ ซึ่งเท่ากับเป็นค่าอากรสำหรับการส่งกลับในเรื่องธรรมดาเสมือนผู้นำเข้ามาอย่างสุจริตมิได้มีการกระทำผิดอย่างใดเลย

โดยที่เรื่องนี้ได้ก่อให้เกิดความเสียหายเกี่ยวกับภาษีอากรหลายประเภท นอกจากของกลางมิได้รับแล้ว ทำให้รัฐต้องขาดรายได้ทั้งอากรศุลกากร ค่าแสตมป์สุราและภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากรซึ่งอาจประมาณได้ถึง ๔๐ ล้านบาทเศษ ทั้งยังกระทบกระเทือนถึงความเป็นธรรมในการเสียภาษีอากรของผู้ประกอบการค้าที่นำสินค้าเข้าและส่งออกโดยสุจริตอีกด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการเสียหายในด้านการป้องกันและปราบปรามการหลีกเลี่ยงภาษีอากรอย่างมาก สำนักงาน ก.ต.ภ.จึงได้นำเรื่องนี้เข้าสู่การพิจารณาของที่ประชุม ก.ต.ภ.เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๑๐ ที่

ประชุมได้มีมติให้นำเรื่องนี้เสนออาทณฯ นายกรัฐมนตรีพิจารณา มีประเด็นสำคัญที่ควรได้รับการพิจารณาอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. คณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรจะมีอำนาจทำการเปรียบเทียบและให้การฟ้องร้องถึงการกระทำผิดตามกฎหมายอื่นตลอดจนการที่จะมีต้องเสียภาษีอากรตามกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้หรือไม่ ทั้งนี้ มิใช่เฉพาะแต่ในกรณีการกระทำผิดตามกฎหมายว่าด้วยสุราเท่านั้น

๒. แม้ในกรณีที่เกิดขึ้นนี้ ถึงหากว่าคณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรจะอ้างว่ามีอำนาจเปรียบเทียบเช่นนั้นได้ ก็ควรจะได้พิจารณาว่า การใช้ดุลพินิจซึ่งเป็นไปแต่ในทางให้รัฐเสียหายและหรือเสียความเป็นธรรมนั้นจะเป็นการปฏิบัติที่ชอบด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมายและจะเป็นการปฏิบัติที่ชอบด้วยหลักการบริหารซึ่งควรจะถือเป็นทางปฏิบัติต่อไปได้หรือไม่ หากไม่เป็นการสมควร นอกจากจะได้โปรดพิจารณาการกระทำโดยเฉพาะเรื่องนี้แล้ว ควรจะได้พิจารณาเพื่อเป็นหลักปฏิบัติสืบไป ซึ่งทั้งนี้แม้จะยังไม่แก้ไขบทกฎหมายก็อาจกระทำได้ในทางปฏิบัติโดยวางระเบียบแบบแผนขึ้นไว้เป็นหลัก และต้องมีการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต่อกันเป็นอย่างดี เพื่อป้องกันมิให้มีเหตุเสียหายเกิดขึ้นทำนองนี้อีก

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาเรื่องนี้ พร้อมด้วยผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (นายอุทัย สันธูสาร และนายพยุ่ง สายัณห์วิกลิต) และผู้แทนกระทรวงการคลัง (ม.ร.ว.ทองแท่ง ทองแถม นายเฟื้อ สุวรรณิน และนายนาค ไวยหงษ์) แล้ว จึงขอเสนอความเห็นเฉพาะในข้อกฎหมายตามลำดับดังต่อไปนี้

(๑) ในเบื้องต้นนี้จะต้องพิจารณาว่าได้มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องนี้ โดยตรงอย่างใดบ้าง ปรากฏว่าได้มีมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ บัญญัติไว้ว่า “สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๙๐ และมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่หมื่นบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรมตำรวจ ที่จะเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น” จะเห็นได้ว่ากฎหมายได้ให้อำนาจคณะกรรมการที่จะทำการเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องแก่ผู้กระทำผิดกฎหมายศุลกากรได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว และเมื่อคณะกรรมการงดการฟ้องร้องแล้วกฎหมายก็ยังกำหนดให้เป็นคุณแก่ผู้กระทำผิดไว้ด้วยว่าผู้กระทำผิดนั้นจะไม่ต้องถูกฟ้องร้องในกรณีแห่งความผิดนั้นอีก

ในเรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรได้ทำ

การเปรียบเทียบให้ผู้นำเข้าส่งเปียร์รายนี้กลับออกไปนอกราชอาณาจักร และให้ชดใช้เงินเพียง ๑ ใน ๘ ของอัตราอากรขาเข้าตามพิกัดโดยมิได้ทำการฟ้องร้องผู้นำเข้า เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีเจตนาลักลอบนำเข้าโดยไม่มีใบอนุญาต และกรมสรรพสามิตก็ยอมรับว่าไม่มีอำนาจออกใบอนุญาตหลังจากที่นำของเข้ามาแล้ว จึงใช้วิธีระงับคดีให้จ่ายเงินชดเชยค่าอากรดังกล่าว ปัญหาจึงมีว่าความผิดของผู้นำเข้าเป็นอันสิ้นสุดลงหรือไม่ในเมื่อคณะกรรมการได้ทำการเปรียบเทียบแล้ว จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ กล่าวไว้ชัดว่า “ ฯลฯ... และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่า เป็นอันคุ้มกันผู้กระทำผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น” คำว่า “กรณีแห่งความผิดอันนั้น ในที่นี้ก็ย่อมหมายถึงความผิดตามกฎหมายอันเป็นกรณีที่คณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรจะทำการเปรียบเทียบได้ จึงต้องถือว่ากรณีแห่งความผิดของผู้นำเข้าเป็นอันระงับไปทั้งสิ้น

(๒) ปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็คือว่า เมื่อกรณีแห่งความผิดของผู้นำเข้าได้ระงับไปตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้ว จะเป็นผลให้ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสุราซึ่งเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อยู่เช่นเดียวกันพลอยระงับไปด้วยหรือไม่ เพราะปรากฏว่าได้มีมาตรา ๖^๑ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๙๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๐ ห้ามมิให้นำสุราเกินกว่าหนึ่งลิตรเข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิต แต่ถ้าเป็นการนำเข้ามาเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้า หรือมิใช่เพื่อการค้า ก็ต้องให้อธิบดีผ่อนผันให้นำเข้ามา และในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๙๓^๒ ก็กำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๖ ไว้ และยังมีมาตรา ๔๕^๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้ กำหนดต่อไปอีกว่าให้รับสุราที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนกฎหมายนี้ ปัญหาจึงมีว่า เมื่อกฎหมายว่าด้วยสุรามีกบทบัญญัติให้รับสุราที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิชอบแล้ว การที่คณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรได้ใช้อำนาจเปรียบเทียบให้ระงับคดีโดยให้ส่งของที่นำเข้ามากลับไปโดยไม่รับสิ่งของดังกล่าวจะกระทำได้หรือไม่ สำหรับปัญหาเรื่องอำนาจเปรียบเทียบตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาเคยตีความไว้ว่า หมายถึงอำนาจที่จะทำการเปรียบเทียบหรือประนีประนอมอย่างหนึ่งอย่างใดกับผู้กระทำผิดก็ได้ ตามที่อธิบดีกรมศุลกากร (หรือคณะกรรมการ) จะพิจารณาเห็นสมควร (บันทึกความเห็นของ

^๑ มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดนำสุราเกินกว่าหนึ่งลิตรเข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิต

การนำสุราเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้าหรือมิใช่เพื่อการค้า อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันให้นำเข้ามาได้ ตามจำนวนและทางด้านศุลกากรที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา โดยไม่ต้องขอรับใบอนุญาต

บทบัญญัติในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ทำการตามหน้าที่ผู้ขนส่งโดยสุจริต

^๒ มาตรา ๓๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

^๓ มาตรา ๔๕ บรรดาสุรา เชื้อสุรา และสินค้าที่ทำด้วยสุรา ที่ได้ทำ นำเข้ามาในราชอาณาจักรขาย หรือมิไว้ในครอบครอง อันเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนภาชนะที่ใส่สิ่งของดังกล่าว รวมทั้งภาชนะและเครื่องกลั่นสำหรับทำสุรา ให้รับเป็นของกรมสรรพสามิต

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔) ส่งพร้อมกับหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ ๒๔๘๓/๒๔๙๗ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๔๙๗) ฉะนั้น การที่คณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรได้ใช้อำนาจเปรียบเทียบตามปัญหาในเรื่องนี้ จึงย่อมเป็นการกระทำโดยชอบแล้ว อนึ่ง โดยที่ปัญหาในเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการศุลกากร อันได้แก่“การนำเข้า” ซึ่งต้องใช้กฎหมายว่าด้วยศุลกากรบังคับ และเมื่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมีบทบัญญัติมาตรา ๑๐๒^๔ และมาตรา ๑๐๒ ทวิ ให้ระงับคดีได้และเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดในกรณีความผิดนั้นแล้ว ก็ควรต้องเป็นไปตามนั้น แม้จะมีข้ออ้างว่ากฎหมายว่าด้วยศุลกากรเป็นกฎหมายคนละฉบับกับกฎหมายว่าด้วยศุลกากร แต่ก็พึงระลึกว่า มาตรา ๑๒๐^๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ได้กำหนดไว้ชัดแจ้งว่าเมื่อใดบทบัญญัติของกฎหมายศุลกากรแตกต่างกับบทแห่งพระราชบัญญัติหรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ขณะนี้ในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้ใช้กฎหมายว่าด้วยศุลกากรบังคับซึ่งแสดงให้เห็นว่า ในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ถ้ามีกฎหมายใดแตกต่างกับกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้ว ก็ต้องนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับ แต่ถ้ากฎหมายนั้น ๆ มีความประสงค์จะบังคับโดยตรงแล้วก็ต้องระบุไว้ในกฎหมายนั่นเองให้ชัดแจ้ง แต่ในพระราชบัญญัติศุลกา พ.ศ. ๒๔๙๓ ก็หาได้มีบทบัญญัติเช่นนั้นไม่ กฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ให้อำนาจเปรียบเทียบได้เป็นพิเศษนั้นเป็นกฎหมายแตกต่างกับกฎหมายว่าด้วยศุลกากรอยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้ เมื่อคณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๑๐๒ และมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ทำการเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องผู้นำเข้าดังกล่าวแล้ว จึงเป็นผลให้กรณีแห่งความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกา พ.ศ.

^๔ มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่า เป็นอันคุ้มผู้กระทำความผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็กน้อย ๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความผิดหรือยื่นคำสาแดงหรือบันทึกเรื่องราวซึ่งเป็นการเท็จ หรือเป็นความไม่บริสุทธิ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกักตุนหรือการห้าม ให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำความผิด

^๕ มาตรา ๑๒๐ เมื่อใดบทพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับบทกฎหมาย พระราชบัญญัติหรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ ณ บัดนี้ ท่านว่าในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้ยกเอาบทบัญญัตินี้ขึ้นบังคับ และกฎหมายพระราชบัญญัติหรือประกาศใด ซึ่งจะได้ให้ใช้ในภายหลังนั้น มิให้ถือว่าเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลงหรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นไว้แต่ในกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศใหม่นั้นจะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่ามีประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น

๒๔๙๓ ระบุไป และโดยอาศัยเหตุผลอันเดียวกันนี้ แม้จะยังมีกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องอยู่กับเรื่องนี้ อีก ถ้ามิได้มีบทบัญญัติเป็นพิเศษแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่าจะเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร เมื่อได้ทำการเปรียบเทียบตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้ว ก็เป็นอันคั่งกันมิให้นำกฎหมายอื่นมาใช้บังคับแก่ผู้นำเข้าอีก

(๓) ปัญหาสุดท้ายที่จะพึงพิจารณามีอยู่ว่า เมื่อคณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรได้ทำการเปรียบเทียบและให้งดการฟ้องโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ ไปแล้วเช่นนี้จะทำให้การที่จะต้องเสียภาษีอากรตามกฎหมายอื่นเป็นอันระงับไปด้วยหรือไม่ อันที่จริงในเรื่องเกี่ยวกับการศุลกากรนี้ กฎหมายว่าด้วยศุลกากรเองก็มีได้ห้ามหรือจำกัดของใดที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักร การที่นำของเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นความผิดก็เพราะกฎหมายว่าด้วยของนั้น ๆ บัญญัติห้ามไว้ แต่กฎหมายว่าด้วยศุลกากรได้นำบทห้ามดังกล่าวซึ่งมีอยู่ในกฎหมายนั้น ๆ มาประมวลรวมไว้ในมาตรา ๒๗^๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐ อีกทีหนึ่ง ฉะนั้น เมื่อความผิดของผู้นำเข้าเป็นอันระงับไปตามมาตรา ๑๐๒ และมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ แล้ว หากยังจะถือว่ามีความผิดตามกฎหมายนั้น ๆ (ซึ่งตามกรณีนี้ได้แก่กฎหมายว่าด้วยสุรา) อีก จึงน่าจะไม่เป็นการถูกต้อง ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยตีความไว้ว่าของต้องจำกัด (คือของที่ห้ามนำเข้า เว้นแต่จะได้รับอนุญาต) นั้น ถ้าอธิบดีกรมศุลกากรหรือคณะกรรมการตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ เห็นว่าไม่ควรรับและไม่ควรฟ้องร้อง เมื่อผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามการเปรียบเทียบโดยมาตรา ๑๐๒ หรือมาตรา ๑๐๒ ทวิ แล้ว ก็ให้ผ่านพิธีการไปได้ตามปกติ (ซึ่งรวมถึงการปล่อยของให้ผู้นำเข้าไป) (บันทึกความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ส่งพร้อมกับหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ สร.๐๙๐๓/๔๙๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๐๘) การตีความดังกล่าวนี้ย่อมแปลได้ว่า การระงับคดีนั้นมีผลให้ถือว่าของนั้นเป็นของถูกต้องแล้ว เพราะถ้าให้

^๖ มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัดหรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักรไทยก็ดี หรือส่งหรือพาของเช่นนั้นออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นนั้นเข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้ จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มันคงหรือโรงเก็บของ โดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ท่าอาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นนั้น หรือยอมหรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นนั้นก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้าย ถอนหรือกระทำการอย่างใด แก่ของเช่นนั้นก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้าส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของ โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายอื่นที่ห้ามนำของนั้นเข้ามาดำเนินการกับของนั้นได้อีก การระงับคดีของ
ศาลการก็ไม่มีผลในการคุ้มกันผู้กระทำความผิดตามที่มาตรา ๑๐๒ ทวิ บัญญัติไว้ คือไม่อาจดำเนินพิธี
การต่อไปได้ และปล่อยของไม่ได้

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เมื่อได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรโดยถูกต้อง
ดังกล่าวมาแล้ว การที่จะต้องเสียภาษีอากรตามกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จึงไม่ต้องคำนึงถึง
เพราะถือว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นๆ ในกรณีเกี่ยวกับภาษีอากรเสร็จไปแล้ว

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๕๑